

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, BERNAT SALVÀ [Cultura i Espectacles]; TONI
BROSA [Esports]; DAVID CASTILLO [Suplement Cultural];
MANEL CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PERE MARTÍ [Política]; PEPA MASÓ [Societat]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Fax: 91 454 72 44
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. XAVIER BUYSÉ, director general
Barcelona: JOAN FERRANDO, director de Publicitat. RAÚL GILABERT, cap de Publicitat. Av. Diagonal, 475 - 08036.
Barcelona. Tel.: 93 344 30 00 - Fax: 93 344 31 91. e-mail: avui@publipressmedia.com.
Madrid: JAVIER PIÑEIRO, director de Publicitat. e-mail: jpineiro@publipressmedia.com. CRISTINA MADERAL. e-mail:
cmaderal@publipressmedia.com. c/ María de Molina, 54 - 28006 Madrid. Tel.: 91 515 91 00 - Fax: 91 515 91 09.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
Prohibida tota reproducció d'acord amb l'article 32.1, paràgraf segon, LPI

Josep Gifreu

Catedràtic de comunicació a la UPF

L'abraçada de l'Àfrica

La imatge de l'estiu ha estat per a mi la d'uns joves naufragats africans que desembarquen a les platges de Canàries davant la sorpresa dels banyistes. En efecte, mentre els europeus prenen el sol plàcidament, milers d'africans gestionen el viatge a un futur imaginat, que es diu Europa. A través del desert o de l'oceà, a bord de fràgils embarcacions construïdes a les drassanes de Mauritània, per sis-cents euros, obtenen un pasatge incert a la frontera. Molts d'ells moren en l'intent. Quants cadàvers s'han localitzat a les diferents costes? Cinc-cents? Quants n'han mort en alta mar, catalogats com a desapareguts? ¿Tres mil durant l'any? Quants en deuen haver mort abandonats al desert? Un centenar?

LA IMATGE EN CONTRACAMP servida als teleespectadors era potser més inquietant encara. Era el silenci d'Europa. Tot el sud d'Europa, totes les costes atlàntiques, tota la Mediterrània, estaven deglutint aquesta invasió dels fills de l'Àfrica, i Europa callava. Com si l'abraçada deixés sense alè la poderosa i admirada dama. Com si l'atracció fatal exercida sobre les joves generacions africanes desarmés tot un model de vida i de societat construït per Europa i exportat arreu en forma de mapa planetari dels Estats sobirans.

EN REALITAT, LES JA RUTINÀRIES IMATGES d'africans en platges, costes i ports de les fronteres exteriors d'Europa –a Canàries, a Cap Verd, a Malta, a Lampedusa, a Andalusia– mostren la superfície visible dels grans corrents migratoris cap a Europa. I amaguen la magnitud de la infiltració de nous nadius per terra, mar i aire, procedents d'arreu.

PER AIXÒ, EL SILENCI D'EUROPA davant la immigració és molt eloqüent. Europa no sap què dir. No sap què fer. No gosa prendre partit clar. No té una política d'estrangeria clara ni única. La inhibició del govern de Madrid respecte als problemes de gestió de la immigració a Canàries delata l'actitud general de la Unió Europea. Qui controla els intrusos? Les administracions estatals es veuen completament desbordades. Les lleis d'estrangeria es tor-

“El silenci d'Europa davant la immigració és molt eloqüent. Europa no sap què dir. No sap què fer. No gosa prendre partit clar. No té una política d'estrangeria clara ni única”

GUILLEM CIFRE

nen obsoletes en qüestió de mesos. La policia de fronteres està desorientada i no sap qui pot passar el control. Les administracions s'afanyen a delegar en les ONG la gestió humanitària (i provisional) dels “irregulars”.

CADA PAÍS EUROPEU SEMBLA OPTAR PEL MODEL d'acollida social i cultural de la immigració que li pugui garantir millor la pau interna. ¿Multiculturalisme o integració nacional? Dels dos models, n'hi ha exemples per a tothom. Però, quin escollir a nivell europeu? Els partits polítics tenen dificultats a marcar pautes i programes coherents d'actuació, a nivell nacional i a nivell europeu, a dreta i a esquerra. Quan no hi ha res de clar, sempre queda bé debatre la conveniència del vot municipal dels immigrants “regularitzats”.

NO ENS ENGANYEM. AQUESTA INVASIÓ PACÍFICA i imparable d'immigrants posa greus interrogants al mateix model estructural d'Europa. Un model d'identitats nacionals, de sobirania política i de benestar material que s'expressa per la tríada clàssica: Estat nacional, Estat democràtic de dret i Estat de benestar. Les metròpolis europees han fracassat en l'exportació d'aquest model a bona part de les regions del món que van colonitzar, i especialment a l'Àfrica. La divisió política del continent africà no té res a veure amb les realitats nacionals. La democràcia i l'Estat de dret hi són experiències escasses. I l'Estat de benestar, un sarcasme.

ELS SUPERVIVENTS DE L'ODISSEA CAP A EUROPA malden per ser com nosaltres. En teoria, tenen tot el dret a buscar aquí una vida millor. Però comproven ben aviat que les muralles no han caigut. Que Europa té fronteres i les defensa. Que si volen ser europeus s'han de fer “nacionals” d'algun Estat i que és l'Estat en definitiva qui els atorga o no la carta de “ciudadania”. Altrament, seran ciutadans del món, però no d'Europa, i seran “repatriats”. Malgrat tot, amb policia més o menys benvolent a les fronteres, amb ONGs a casa o no, amb banyistes a la platja o no, ells insistiran a venir i, si cal, a morir abraçats a Europa.

DE FIL DE VINT

Jo també vull un Estat propi

Isabel-Clara Simó

Em deuen preguntar per què título així aquest article. Doncs per convicció i per adherir-me a la campanya sobre debat sobiranista que s'ha iniciat a la blogosfera (consulteu, si voleu, <http://blocs.mesvilaweb.cat/xmir>), segons la qual, tot aquell qui vulgui, tant en premsa com en blogs, titularan així les seves intervencions, en la setmana del 4 al 10 de setembre. Ahir no ho vaig fer perquè encara no me n'havia assabentat.

Tinc un exemple de la necessitat de la campanya: un article d'Eduardo Inda, director del diari *El Mundo* / *El Día de Baleares*, diumenge 3 de setembre (del segle XXI). El periodista mostra la seva indignació en sentir uns escolars parlar en mallorquí, funesta conseqüència, diu, de la mala pensada de l'ucedista Clavero Arévalo que va dissenyar l'Estat de les autonomies. I diu: *“Hace falta ser necio, insensato e irresponsable a la vez para poner en manos de las autonomías algo tan estratégicamente esencial como es la Cultura y la Educación”*. Els nacionalistes, que són uns degenerats, aprofiten la llei per controlar el futur dels innocents baleàrics, tan de dretes de tota la vida, afirma el periodista. ¿Sabeu per què es produeix aquesta infecció lingüística? Doncs perquè al sindicat nacionalista STEI l'han votat un 57% dels professors. Ignorant el sentit comú i les normes més elementals de la democràcia, el senyor Inda es posa les mans al cap i diu que això és pur goebbelsisme, i més quan sindicats sensats com UGT i CCOO tenen, el primer un 8,4% de vots i el segon un 2%. Un dia, acaba l'il·lustre informador, hi haurà a les Illes un bipartit ERC-PSM. quin horror! Eh que ara s'entén el titular?

DES DEL MOLÍ

Què en farem, de les gavines?

Maria de la Pau Janer

Hi ha animals que han originat imatges suggestives, metàfores, cançons. Alguns ocells s'han convertit en símbol de llibertat i de bellesa. Els coloms, per exemple, han estat emprats per representar la

pau. És curiós, perquè aquests animals, que trobam sovint a les places de moltes ciutats, solen ser focus d'infeccions i de transmissions de malalties. El mateix ocorre amb les gavines. ¿Recordau aquella cançó de la *Gavina voladora*, que cantava Marina Rossell? Ella ens ofería una interpretació concreta: s'aproximava a l'ocell que vola lliure, i a qui algú que estima amb enyorança envia com a missatge al seu amor.

Per a moltes persones, en canvi, les gavines són motiu de queixes i denúncies. Molts veïns protesten a l'Ajuntament, a causa dels problemes que els causen aquests ocells. A l'Ajuntament de Barcelona, prop de vuitanta queixes en la primera meitat d'aquest any. Uns disset mil exemplars formen la colònia de gavines de Barcelona.

Les gavines omplen les teulades i s'aproximen d'una forma desagradable a les cases dels veïns, que han de

patir-ne l'acumulació d'excrements. Aquella gavina voladora es transforma, doncs, en contacte amb la crua realitat, en una amenaça per a la vida diària de les persones.

Què en farem, de les gavines? Curiosa pregunta, ben difícil de respondre. Els tècnics municipals s'afanyen a retirar els nius que estan en llocs incòmodes per als denunciants. Intenten, a la vegada, prendre mesures perquè no es repeteixi la situació. El problema és que, en

les nostres ciutats, les gavines hi troben menjar amb una facilitat excessiva.

Els ocells poden ser bells i horribles, imatges per als poetes o obstacles per a la vida humana. Són com la cara i la creu de la moneda, sempre difícil de situar, capaç de crear situacions contradictòries. Pobres animals. No saben que, en el fons, són com els humans: a vegades, magnífics, a vegades terribles. Potser per això ens fascinen.